

Ἡρθ' ὁ μέγας Χαλασμός. Φτάνει αὐτό. Ἡρθε χωρὶς λόγο, χωρὶς αἰτία. Μονάχα γιατί ἔπρεπε καὶ γιατί ἦταν Μοιραῖον.
Ἔτσι τὸ πρῶτο χεينوπωριάτικο φύσημα μαδάει τὰ πέταλα ἀπὸ τ' ἄνθη καὶ τὰ σκορπίζει πεθαμμένα ὡς τὸ χῶμα.

[Κάφρ - Ζαγιάτ]

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΚΑΤΑΡΑ ΜΑΝΝΑΣ

ΜΑΚΡΥΑ, στὴ ξενητειά, μοναχογιὺς
τὴν ὀρφανή του ξέχασε μαννούλα·
ἀτέλειωτο μαρτύριο — ὁ χωρισμός
δέρνει τὴ πληγωμένη τῆς καρδοῦλα.

Ἀρρωστημένη τώρα καὶ χλωμὴ
στὸ φτωχικὸ τῆς κοιτέται κρεββάτι·
προσμένει δίπλα ὁ Χάρος τὴ στιγμή
ποῦ θενὰ σβύση τὸ θολό τῆς μάτι.

Καὶ τὴ ματιά, σὰν φῶς ποῦ τρεμοσβεῖ,
στὴν πόρτα ἔχει ἀκόμα καρφωμένη...
Ἀχ! πάντα ἡ μάννα ἐλπίζει πῶς θὰ ἰδῇ
τὸ ἀχάριστο παιδί τῆς ποῦ προσμένει.

Χαμένη ἐλπίδα! Τώρα ἀγκομαχᾷ
καὶ σβύνει μέσ' στοῦ πόνου τῆς τὸ στρῶμα,
κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ μάννα ἡ δόλια ξεψυχᾷ,
κατὰρα βγαίνει ἀπ' τὸ πικρὸ τῆς στόμα:

— «Παίδι μου, δὲν ἐβάσταξα ἡ φτωχὴ
τοῦ χωρισμοῦ τὸ ἀβάσταχτο τὸ βάρος.

Μὲ ξέχασες... μ' ἀφήνεις μοναχή.

Ἔτσι νὰ σὲ ξεχνᾷ καὶ σένα... ὁ Χάρος».

[Νικομήδεια]

ΚΩΝ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ